

АЛЕКС БОЛДИН
ДЕСТИНАЦІЯ КАРЛУКОВО

chitanka.info

Има едно малко селище в България. То се намира в приказно красива местност в самото поречие на Искъра. Природата там е чиста, а хората приветливи и трудолюбиви. Името на това селище обаче, по едно стечение на обстоятелствата, още от царско време е станало нарицателно.

Тия дни споделих пред едни колежки, че ми се налага да ида по служебна работа до гарата в Карлуково. Едната от тях, знаех, че е голяма майтапчийка, ме попита: „А ще влизаш ли там? Как се влиза, с пропуск или само с лична карта? Напиши си впечатленията и после ни ги разкажи. Само гледай да не те изненадат с инжекция, че после бягане оттам няма...“ и т.н. Знаех, че има предвид популярния стационар за лечение на психично болни. Не се и опитах да давам сериозни обяснения. Явно те нямаше да прозвучат убедително, затова отвърнах с подходящ тон и подходящи реплики. Така сложих точка на неудобния коментар.

Последните дни на това лято бяха много горещи, както обичаха да казват „Дърво и камък се пукаше от жегата“. Наложих се да пътувам няколко пъти служебно с влак до Червен бряг. Ако някои не знаят, то ще поясня, че той се намира съвсем близо до Карлуково, само някакви си една или две железопътни спирки. Обикновено пътнишките влакове за този град са стари съветски мотриси, произведени през далечната 1973-та, които са така амортизирани, че не знаеш в кой момент ще се разпаднат. Седалките са тесни и продънени, прозорците така надраскани с графити, че не можеш да видиш нищо от околния пейзаж. Друсането в тях е пословично. Достатъчни са трийсетина минути пътуване в тях и се чувстваш вече разкапан от вибрациите. Започва да ти се гади от всевъзможните смрадове, а ходенето до тоалетните в тях е едно от големите изживявания, в неприятния смисъл, разбира се. След подобно пътуване банята е задължителна, защото неминуемо влизаш в контакт с нахалните насекоми, които обикновено популират по козината на бездомните кучета. Тук те са задължителният атрибут към влаковия билет.

ХУХАВЕЛАТА

Тоя ден пътувахме с Джофи, моя колега — електротехник за една обща работа до Червен бряг. Бяхме изчислили, че са ни необходими само два часа, за да я свършим. Щяхме да успеем да хванем навреме обратния пътнишки влак за Мездра. Експресът от Варна не ни беше удобен, защото пътуваше в голямата обедна жега. Имахме информация, че не му работят климатиците.

Мотрисата ни друсаше яко, така че мозъците ни постепенно добиваха вид на добре разбита чорба от свинска пача. Опитвах се да дремна, но постоянно се стрясках при някое люшване на вагона. Не бях спал човешки сън цяла седмица — ненормалната жега по това време на годината ме мъчеше дори нощем.

Джофи беше в подобно положение. Хвърлях чат-пат поглед към него, за да се уверя, че неволята ни е обща. В един момент се преборих с дрямката, отворих чантата и извадих книжката със sudoku. Тя ми беше спасителният инструмент за убиване на скуката при пътуването. Опитах се да реша някой от по-трудните ребуси, но така и не ми се удаде. Умората отново ме надви. Клепачите ми се притвориха и главата ми задрънча по зелената облегалка в такт с друсането на возилото. От отворения прозорец леко полъхваше хладинка...

В просъница чух някаква силна гълчава. Контрольорката беше спряла досами вратата и се надвикваше с един пътник, чийто глас наподобяваше гласа на разсърдена селянка.

— Няма какво да ми обясняваш повече! Хайде, слизай, да не викна началник-влака... Нямаш билет, а само лаеш.

— Не е твоя работа. Я да видим какво ще ми направиш! Няма да сляза пък! Я да видим!

— Слизай! Чуваш ли какво ти казвам! Ще те хвана и ще те изхвърля!

— Хайде, изхвърли ме де!

— Ама само с теб ли ще се разправам...! Сега ще видиш какво ще ти се случи!

Ядосаната контролорка тресна вратата и изчезна. Настана тишина, само някакво хихикане и кикотене се чуваше от съседните пътнически сепарета. Тишина...

След туй отново се извиси същият глас, закаканиза, но тоя път беше уплашен и боязлив.

— Ма тая наистина ще ме изхвърли...! Малиий, ще ме изхвърли... Чакай да ида назад!...

След няколко мига край мен профуча един индивид, за който трудно можеше да се каже, че прилича на човек. Беше слаб, силно брадясал, с изпито, мръсно лице. На главата му, въпреки силната жега, бе нахлупена пепелява на цвят, зимна плетена шапка с пискюл. Облеклото му се състоеше от някакво зимно палто с вълнена яка, което беше цялото нарязано на ивици. Тези ивици висяха от него и се люлееха на всички страни. На гърба си носеше малка синя раничка, от която се подаваше смачкана празна бутилка от минерална вода. Ръцете му бяха толкова мръсни, че надали можеше да ги измие обикновения сапун.

Индивидът мина през полупразния вагон и се плъосна на крайната седалка. Вероятно си мислеше, че няма да го забележат. Забелязаха го! Контролорката заедно с началник-влака се приближи плътно до него и го започна отново. Началникът извади някакъв кочан с индиго и се приготви да пише.

— Хайде сега, плащай си билета, момче!

— Моля ви се, моля ви се, моля ви се... Няма повече да правя така! Нямам пари, нямам стотинка... Няма повече да правя така, ще работя, ще събирам хартии и ще си платя. Сега ще сляза и ще събера хартии и ще платя. Много ви се моля! Няма повече да правя така...

Тоя цирк стана повод няколко любопитни глави да се подадат над облегалките на общия вагон. Репликите на психаря бяха така притеснителни, че контролорката и началник-влака се стъписаха.

— Ще те сваля сега на тая спирка, хайде, момче! — началникът го хвана за лакътя и го задърпа.

Оня се отскубна, легна на пода и се затъркаля. Беше невъзможно да му се въздейства по никакъв начин.

Някой от пътниците се обади весело:

— Оставете го! Не го ли познавате? Това е Хухавелата. От всичко най обича да пътува с влак. Сутрин се качва на Карлуково и пътува до

Горна Оряховица. Понякога стига чак до Варна. Никой не му обръща внимание. Пари няма. Събира стари вестници на гарата в Червен бряг и каквото събере, си купува за ядене. Едва изкарва за баничка. Оставете го. Не пречи на никого. Той е от контингента на Карлуково. Кротък луд е, не е свадлив, само дето много плямпа. Това му е кусурът. Там явно не ги хранят добре и е намерил начин да си изкарва прехраната по пътя...

Контрольорката и началник-влакът осъзнаха безизходната ситуация, размениха си няколко думи и си отидоха.

Хухавелата стана от пода, намести раничката на гърба си и се втурна към тоалетната. Явно събитието го бе развълнувало и предизвикало физиологичната реакция. Разменихме погледи с Джофи. Той се усмихна и каза:

— Тоя образ поне още се усеща, когато му се допикае, иначе представи си в тая жега какво би станало...

ВОЛОДЯ

С Джофи сме си добър екип. Правим, каквото правим, накрая винаги оставаше време за по едно кафе. Много я обичаме тая напитка и двамата. Редуваме се да черпим. Познаваме качеството на кафето от всички кафе автомати по жп линията от Мездра до Горна Оряховица. На гара Червен бряг обаче знаем, че автоматът пуска рядко и с мирис на мухъл кафе. Затова се отбиваме при Манекенката. Така сме си нарекли продавачката в гаровия павилион. Беше симпатична слабичка жена. Имаше хубава усмивка и бе приятно приказлива.

Тоя ден свършихме работа половин час преди идването на влака. Стояхме на перона и довършвахме разговора за техническия проблем, който току-що бяхме отстранили.

Беше мой ред да черпя кафе. Изправих се на бара пред Манекенката и поръчах три кафета, за мен, за Джофи и за Ицо. Ицо беше местният ни колега, който ни съдействаше при работата.

— Три дълги, едното без захар, а другите две с много, като да стоят бъркалките прави в чашите.

Манекенката разбираше от майтап. Усмихна се и пусна машината за кафето. В един момент погледна зад мен и се развика:

— Разкарай се! Излизай! Марш навън!

Обърнах се. Зад мен се бе изправил един интересен висок индивид. Имаше вид на много интелигентен човек, защото носеше къса синя вратовръзка на фона на небесно синя риза. Тая особеност не можеше обаче да скрие налудничавия му поглед. Всичко синьо по него, от ризата до вратовръзката и дънките беше покрито с големи мръсни и мазни петна. Дънките му бяха три номера по-широки. Бяха привързани с канап, който обаче не им пречеше да висят по един невероятно комичен начин.

— Няма кафе, няма и вестници! — Манекенката беше категорична.

— Защо овикваш човека? — попитах. — Какво ти е направил? Пие му се кафе и му се четат вестници.

— Пие му се, ама като се доближи и ми се сгажда. Не го ли усещате как смърди. Ако заседне тук и пет минути, клиентите ми не влизат.

— Хайде марш, бе!

— Тиии... Тиии... Йорданка Фандъкова ще те оправи! Тя ми е братовчедка, нали знаеш? Нали знаеш... Знаеш, знаеш... — Индивидът се опита да пореше с пръсти стърчащата си на всички посоки сплъстена коса. Така и не успя, оцъкли очи и продължи... — Йорданка Фандъкова! Тя ми е първата любовница! Чуваш ли? Първото гадже ми е!

Внезапно по радиокасетофона прозвуча някаква маршова песен. Не бях я чувал. Говорителката обяви, че това е новият химн на политическа партия ГЕРБ. Ха сега де! И ГЕРБ си направиха химн.

— Джофи, ти как си с поезията? Дай да си измислим текст за химн, а аз ще уредя композитор за музиката.

— Гледай го тоя!... Виж го!...

Погледнах психаря. Той се бе изпънал като струна. Бе вдигнал ръка в поза „козируване“. Мълчеше тържествено с отправен към тавана изцъклен поглед.

— Не го познавате... — започна Ицо. — Това е Володя. Безобиден е. Учеше някакво висше, скъсали го на математиката и превъртял. Сега обикаля павилионите и моли да го черпят с кафе. Ако му подарят някой вестник, отваря го на правителствените новини и започва да чете на глас с една патетика, която рядко се среща. ГЕРБ е любимата му политическа партия. Дори ходил в клуба им, за да се регистрира за член. Изгонили го и оттам. Нещастник е, без семейство и родители, но какво да му кажеш. Полежал малко в психиатрията на Карлуково, но като видели, че е кротък — пуснали го. Може да е за добро, може и не, обаче не му е леко на човека. На кой ли му пука за лудите в тая наша България?

Допихме бавно кафето. След минута дрезгавата свирка на старата мотриса извести, че навлиза в перона. Трябваше да тръгваме...

ГОГО ЦИГУЛКАТА

Беше петък. С Джофи ни се налагаше да идем до Червен бряг за проверка по един сигнал на тамошния шеф на филиала. Тръгнахме рано, малко след изгрев-слънце. Небето се беше оцъклило без нито едно облаче. И днес щеше да бъде адски горещо. Така поне го очаквахме. Джофи си бе нахлузил работния панталон, бе праметнал през рамо работната чанта и дъвчеше дежурната тестова баничка. Аз влачех куфарчето с документите, накуцвах с единия крак и бързах, доколкото можех, защото по моя часовник влакът щеше да тръгне всеки момент. Старата болка в стъпалото ме мъчеше.

Червен бряг ни посрещна с горещия полъх на вятъра. Коловозите на железопътните линии лъщяха на слънцето като полирани, а сухата трева между тях жълтееше и бе готова да се самозапали. Полигонът на поделението беше пуст. Работниците се бяха изнесли рано по обектите. Посрещна ни бившият началник, Камен. Усмиваше се, и крачеше с една ведро и бодра походка. Казахме му за какво идем. Той се усмихна още по-широко и каза: „Гледайте! Ние сме редовни отвсякъде. Ако откриете нещо, пишете. Нали това ви е работата?“

Нищо нередно не открихме, само там някакви дреболии, за които не би било редно да се пише сигнал, но при положение че беше вече написан, задължението ни бе да го проверим. Разговорът се обърна на делнични и житейски теми. Седяхме на една стара траверса в сянката на стрелочната кабина, когато недалеч от нас мина един образ, за който е интересно да се разкаже.

— Това е Цигулката. Наш човек е, но вече е пенсионер. Въдичарството му е в кръвта. Става в полунощ, приготвя такъмите и отива на Искъра. До изгрев-слънце вече е напълнил раничката с мренки и кленчета. Тоя човек май въобще не спи.

— А защо му казвате Цигулката? — попитах просто така, от любопитство.

— Свири на цигулка, интелигентен човек е. Родителите му били много амбициозни хора. Купили му цигулка и решили да го направят

музикант. Вероятно музиката в началото не го влечала много, защото често го побийвали. Изучил музиката, човекът обаче превъртял. Сега свири перфектно, но приказката му е една несмислена.

— Така става понякога. Малки деца не се бият, защото психиката им е много крехка.

— Минали години, пораснал, но с музика вероятно не могъл да си осигури хляба. Започнал работа при нас като работник. Сега ходи на жп линията с другите работници. Сменява релси и траверси. Винаги носи със себе си цигулката. Като спрат работниците на почивка, той вади цигулката и започва да им свири ноктюрното на Шопен.

При едни силни горещини превъртя съвсем, та трябваше да полежи малко в Карлуково. Изписаха го и дойде пак при нас. Така е. Работи добре човекът, защо ще му намираме кусур. И той трябва да яде хляб. Да идем на гарата, че влакът ви ще пристигне всеки момент.

— Виждам, че и Цигулката се е запътил натам...

— Да, като налови риба, ходи на гарата и раздава. За ръководителя движение — две мренки, за началник-влака — три, за продавачката от павилиона — беловари. Тя обича дребната риба. След като ги раздаде, изважда цигулката и започва безплатния концерт. Любимият му музикант е Шопен, а ноктюрното му е на сърцето. Слушат го, пляскат му, а после го черпят с кафе. Та така... Ето го, идва към нас...

Цигулката наближи усмихнат. Беше обут в три четвърт дънков панталон, гладко обръснат, с изгорено от слънцето лице. От раницата му стърчаха две въдици с обтегната на тях жилка. Малка платнена торбичка висеше досами бедрото му.

— Хвана ли нещо днес, Гого? — подхвана го на приказка Камен. Цигулката се усмихна широко, протегна мълчаливо ръка и показа доближени двата си пръста.

— Нищо не си хванал? Не може да бъде! Вярно ли е?

Цигулката отново демонстрира жеста с ръката, после бръкна в торбичката и извади полиетиленов плик с десетина едри мренки. Погледна ни и намигна с дясното око.

— Ех, Гого! При теб няма пропуск... Браво!

Цигулката бръкна в плика, извади рибките и ги раздаде. После свали раницата, измъкна от нея една вехтичка, олющена цигулка.

Постави я под брадата си, дръпна лъка и засвири унесено ноктюорното на Шопен.

Някъде в обедната мараня откъм Плевен се зададе мотрисата, която щеше да ни вози до Мездра. Тя изсвири продължително и с леко поскърцване се плъзна в гарата. Взехме си сбогом с Камен и се качихме.

Вътре беше някакъв горещ ад. Отидох до прозореца и подадох глава навън. Цигулката си стоеше на същото място и свиреше унесено. Около него се бяха събрали нови слушатели. Те го слушаха усмихнати, но едва ли го разбираха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.